

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 72 mm) 8.— Zł. Drobnie za słowo 24 gr. (tylko dla osób prywatnych); dla poszuk. pracy 20 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej dwa słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 65.

Kraków, czwartek 21 marca 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję reko-
dy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy
dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie prze-
syłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł.
z odnośnikiem do domu 5 Zł.

Doniosłe narady Hitlera z Mussolinim.

Serdeczny ton rozmowy. — Hitler gościem Mussoliniego.

(=) Brenner, 19 marca. W poniedziałek przedpołudniem około godz. 10.10 przybył Adolf Hitler w towarzystwie niemieckiego ministra spraw zagranicznych von Ribbentropa do Brenneru na ziemię włoską.

Tam oczekiwał Hitlera Mussolini, który znajdował się w towarzystwie włoskiego ministra spraw zagranicznych hr. Ciano i powitał kanclerza Niemiec w sposób bardzo serdeczny.

Po powitaniu i przejściu przed kompanją honorową, obaj wodzowie dwóch narodów udali się do wagonu salonowego Mussoliniego, celem odbycia rozmowy.

2 i pół godzinna rozmowa.

Rozmowa na Brennerze między Hitlerem i Mussolinim, odbyta w wagonie salonowym Mussoliniego, trwała dwie i pół godziny i miała przebieg niezwykle serdeczny. W czasie rozmowy byli obecni niemiecki minister spraw zagranicznych von Ribbentrop i włoski minister spraw zagr. hrabia Ciano.

Serdeczne pożegnanie.

Po zakończeniu rozmowy, Mussolini podejmował w swoim wagonie salonowym Hitlera oraz obu ministrów spraw zagranicznych skromnym śniadaniem. Następnie Mussolini odprowadził Hitlera do jego pociągu. Przy dźwiękach hymnu narodowych niemieckiego i włoskiego przeszli obaj wodzowie swoich narodów ponownie przed frontem kompanji honorowej.

Na peronie pożegnali się z sobą obaj dostojnicy długim i serdecznym uściskiem dłoni oraz uprzejmym uśmiechem Hitler, stojąc w otwartym oknie swego wagonu salonowego, kontynuował jeszcze przez kilka minut nżywną rozmowę z Mussolinim, aż wreszcie o godz. 13.11, dokładnie w trzy godziny i minutę po swym przybyciu, pociąg wiozący Hitlera ruszył w drogę powrotną.

Hitler i Mussolini wymienili jeszcze ostatnie pozdrowienie podniesionymi prawicami, a w kilka sekund potem pociąg opuścił dworzec, a tem samem ziemię włoską.

Uwaga całego świata zwrócona na spotkanie na Brennerze.

(=) Rzym, 19 marca. Spotkanie Mussoliniego i Hitlera zostało podane przez prasę poniedziałkową w formie olbrzymiej sensacji i zaopatrzone tytułami przez całą szerokość kolumny.

Tytułowe strony dzienników zaopatrzo-

skie spotkanie na Brennerze zwraca na siebie uwagę całego świata.

Należy przypomnieć, że od spotkania w Monachjum we wrześniu 1938 r., nie było dotychczas osobistej wymiany zdań pomiędzy Mussolinim i Hitlerem. Już z tego faktu wynika doniosłość ostatniego spotkania, które poza tem, jak stwierdzają ze strony niemieckiej, było przewidziane od dłuższego czasu.

ne w dużych rozmiarów zdjęcia fotograficzne Mussoliniego i Hitlera. Wszystkie dzienniki podkreślają, że niemiecko-wło-

Niemiecki komunikat wojenny.

Miał na ubrojenie nieprzyjacielskie okręty handlowe i także wywiadowcze na wsch. wybrzeżu Szkocji.

(=) Berlin, 19 marca. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

Na wschód od Mozeli i w terenie granicznym na południe od Zweibruecken odparto nieprzyjacielskie patrole wywiadowcze, zadając nieprzyjacielowi straty i biorąc przytem do niewoli licznych jeńców.

Obustronna działalność artyleryjska była nieco wyższa, niż w dniach poprzednich.

Flota powietrzna kontynuowała swoje loty wywiadowcze nad Francją i Wielką Brytanią. Na wschodnim wybrzeżu Szkocji zaatakowano nieprzyjacielskie uzbrojone okręty handlowe i łodzie wywiadowcze. Jedną łódź wywiadowczą zatopiono.

Katastrofa parowca na morzu Północnem.

(=) Oslo, 19 marca. Parowiec „Basra” (3.193 t. r.), płynący pod flagą Panamy zatonał, jak donosi „Haegesends Dagblad”, na morzu Północnem po zderzeniu się z innym okrętem. 26-osobowa załoga została wyratowana przez pewien okręt norweski.

Brytyjski parowiec „Tiberton” nie daje znaku życia.

Okręt wraz z całą załogą uchodzi za zaginiony.

(=) Amsterdam, 19 marca. — Jak donosi

Reuter z Londynu, brytyjski parowiec „Tiberton”, pojemności 5225 ton, już od miesiąca nie daje o sobie znaku życia. Z tego powodu okręt ten wraz z całą załogą uważa się już za zaginiony.

Śmierć czyha u wybrzeży angielskich.

Uzbrojony kuter angielski natknął się na minę. — Okręt jugosłowiański zatonał.

(=) Amsterdam, 19 marca. Na podstawie oficjalnego komunikatu szefostwa admiralacji brytyjskiej zakomunikowała agencja Reutera z Londynu o wypadku zderzenia się z miną uzbrojonego angielskiego kutra rybackiego „Maida”, który skótkiem tego poszedł na dno. Podają również, że 5-osobowa załoga wraz z komendantem uważana jest za zaginioną.

W dalszym ciągu donosi agencja Reutera, że w ub. sobotę zatonał u wybrzeży Szkocji jugosłowiański parowiec „Slava” (4.512 t. r.). Jeden z marynarzy zaginął, natomiast pozostała załoga zdołała się uratować i przybyła na ląd. Wypadek miał miejsce na oczach załóg kilku okrętów bojowych angielskich.

Podróż do Włoch premiera Węgier

(=) Rzym, 19 marca. — Według doniesień korespondentów budapeszteńskich dzienników rzymskich, premier węgierski hr. Teleky opuścił we wtorek o godz. 7-ej rano stolicę Węgier, udając się wraz z małżonką do Włoch.

W towarzystwie premiera wyjechało również kilku wyższych urzędników ministerstwa spraw zagranicznych.

Delegacja fińska udała się do Moskwy

Sztokholm, 19 marca. — Fiński minister Paasikivi w towarzystwie drugiego członka delegacji pokojowej prof. Voinmaa udał się wczoraj samolotem do Moskwy, aby wręczyć rządowi sowieckiemu dokumenty ratyfikacyjne traktatu pokojowego.

Równocześnie istnieje nadzieja, że natychmiast zostaną podjęte rokowania co do dalszych problemów i szczegółów, poruszonych w traktacie pokojowym. M. in. oświadczył przedstawicielom prasy min. Paasikivi, że pod uwagę wchodzi wysokość sumy, jaką Sowiety mają zapłacić Finlandji tytułem czynszu za wydzierżawienie tereuu Hangoe na 30 lat.

Gen. Melchiori zwiedza fortyfikacje nad Renem.

(=) Fryburg, 19 marca. W czasie swej podróży po Generalnym Gubernatorstwie i na froncie zachodnim, jaką na zaproszenie Adolfa Hitlera odbywa bawiący obecnie w Niemczech generał-porucznik milicji faszystowskiej Melchiori, dostojny gość przybył do stolicy Badenji — Fryburgu w Breisgau, celem zwiedzenia odcinka frontowego nad górnym biegiem Renu.

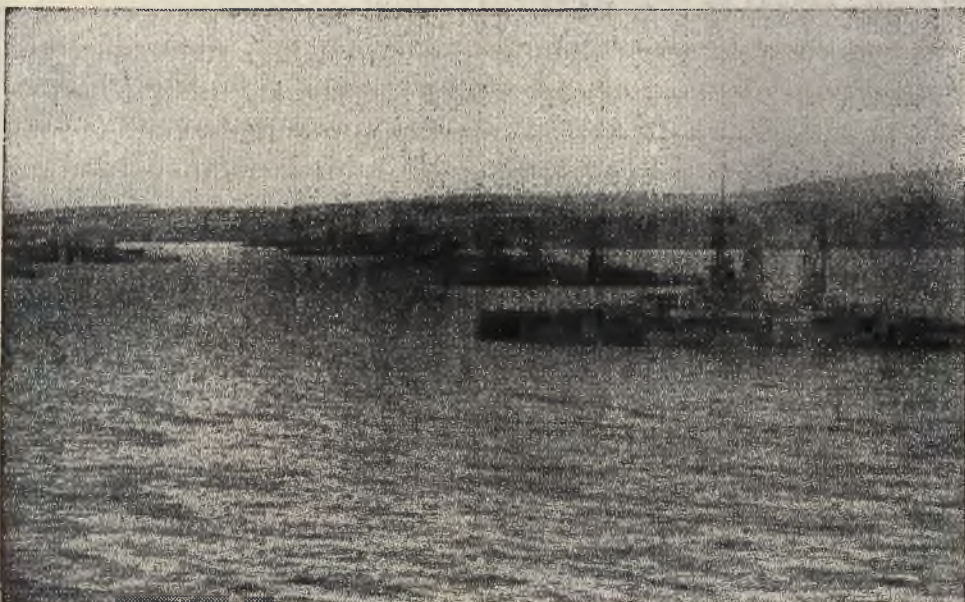
Gości powitał komendant odcinka w Fryburgu, który następnie towarzyszył im w czasie podróży wzdłuż linii Renu. Celem zorientowania się w urządzeniach fortyfikacyjnych, goście zwiedzili szereg umocnionych pozycji i fortów i obejrżeli szczegółowo objekty bojowe i ubikacje dla załóg.

Zwiedzenie tych obiektów wywarło na gościach włoskich bardzo silne wrażenie. Szczególnie interesowali się goście przejściami i połączeniami betonowymi na przednich pozycjach bojowych oraz punktach obserwacyjnych, jak i niemiernie gigantyczną ich konstrukcją. Widziane przez nich objekty obronne, a zwłaszcza ich konstrukcja wywołały niezmierny podziw. Zwiedzenie pozycji frontowych nad górnym Renem zakończone zostało zapoznaniem się ze stanowiskiem pozycji artyleryjskich oraz ich urządzeniem. (p).

W Anglii musi się zaprowadzić zraccjonowanie energii elektr.

(=) Amsterdam, 19 marca. Jak donoszą z Londynu, miał angielski minister górnictwa oświadczyć, że ludność musi się liczyć z możliwością zaprowadzenia zraccjonowania zużycia energii elektrycznej, które to zarządzenie jest przewidziane przez władze brytyjskie. (p)

Z nalotu na Scapa Flow.

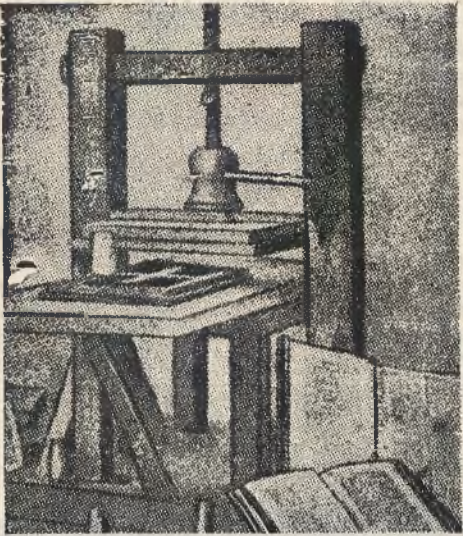
Zdjęcie na lewo przedstawia port w Scapa Flow, główne schronienie angielskiej floty wojennej, nad którym niespodziewanie pojawili się niemieccy lotnicy, uszkadzając bombami wiele okrętów angielskich. Na prawo widzimy niemiecki samolot typu „Heinkel III”. Maszyny tego typu zostały użyte do nalotu na Scapa Flow.

W 500-lecie druku.

Jan Gutenberg.

W 1440 r. została wynaleziona sztuka drukarska.

Prasa drukarska sporządzona przez Cotera.

Kraków, w marcu.

Przed 500 laty książka w dzisiejszej postaci była nieznaną. Jeżeli ktoś chciał mieć książkę, musiał ją sam przepisać lub dać komuś do przepisania. Przepisywaniem zajmowali się zwłaszcza zakonnicy po klasztorach. Rzecz zrozumiała, że przepisywanie książki trwało bardzo długo. Niejednokrotnie zakonnik kończył życie, a książka ani do połowy przepisana nie była. W związku z tem książki były bardzo drogie i tylko bogaci ludzie mogli je posiadać.

W roku 1440 została wynaleziona sztuka drukarska. Wynalazcą jest Johann Gutenberg. Urodził się on w Moguncji między 1394 a 1397 rokiem. Nie wiele wiemy o jego młodości. W każdym razie przed 1430 rokiem opuścił Moguncję, a w 1434 r. znajdujemy go już w Strasburgu, gdzie posiadał drukarnię.

W drukarni odbijał obrazy świętych, a w końcu książki.

Drukowanie polegało wówczas na tem, że wycinano na drewnianych tablicach litery czy obrazy, pokrywano tablicę farbą, na wierzchu układano papier i przyciskano przy pomocy prasy. Do wydrukowania książki trzeba było wycinać tyle tablic, ile stron liczyła książka. Dla każdej książki trzeba było sporządzać nowe tablice.

Gutenberg wpadł na szczęśliwy pomysł, aby drewniane tablice porzucić na kolumny, kolumny na wiersze, wiersze na słowa, a słowa na poszczególne litery. Wielka zasługa Gutenberga polega właśnie na tem, że pomyślał o ruchomych czcionkach.

Skoro Gutenberg posiadał już poszczególne litery, składał je następnie w słowa, wiersze, a te tworzyły strony. Po użyciu rozkładano je, a litery można było użyć powtórnie. W istocie rzeczy sprawa nie była tak łatwą i Gutenberg musiał walczyć z wielu trudnościami, zanim zdołał praktycznie wykorzystać ten pomysł.

Dla dokonania licznych prób i ulepszeń, Gutenberg potrzebował wiele pieniędzy, a ponieważ jego skromny majątek redziny wyczerpał się, wszedł on w kontakt z moguncjaki zlotnikiem Janem Fustem. Ten ostatni został przyjęty do spółki, wzamian za co dostarczył Gutenbergowi potrzebnych pieniędzy.

Dzięki tej pomocy udało się w końcu nieustrudzonemu Gutenbergowi

zastąpić łatwo łamliwe drewniane litery przez metalowe.

Wkrótce wynaleźli oni sposób, aby te metalowe litery odlewać w odpowiednio sporządzonych formach, dzięki czemu można było zrobić mniejszy lub większy ich zapas.

Przy pomocy takich metalowych liter ukończył Gutenberg po 3-letniej pracy w r. 1452 druk łacińskiej biblii na pergaminie.

Niestety los nie uśmiechnął się Gutenbergowi i nie dozwolił mu zbierać owoców jego długiej i wyczerpującej pracy. Jeszcze przed wykończeniem tego pierwszego dzieła, w którym pokładał wszystkie swoje nadzieje, chytry Fust zażądał zwrotu udzielenego pożyczki. Ponieważ Gutenberg nie był w możności wywiązać się ze swych zobowiązań i nie mógł zwrócić Fustowi należnej kwoty, ten zafantował mu warsztat wraz z całym urządzeniem i modelami, a w końcu usunął zupełnie Gutenberga ze wspólnego dotychczas przedsiębiorstwa.

W ten sposób długoletnia praca Gutenberga nie przyniosła mu pożądanego rezultatu i on musiał całą rzecz rozpocząć na nowo. W tych ciężkich chwilach znalazł Gutenberg pomoc i poparcie u Kurfürsta Adolfa von Nassau, przy pomocy którego założył nową drukarnię w Moguncji. W ciągu kilku lat istniały je-

dynie te dwie drukarnie na całym świecie, ponieważ tak Gutenberg jak i jego uprzedni wspólnik Fust, strzegli skrzętnie tajemnicy, a każdy pracownik musiał zobowiązywać się pod przysięgą do milczenia. Jeszcze wówczas wiele ludzi uważało sztukę drukarską za coś czarodziejskiego i pozostającego w łączności z czarną magią.

Skoro w roku 1452 Moguncja została zdobytą i splądrowaną, wówczas pracownicy drukarni rozprzyszyli się po całym świecie i wkrótce powstały w wielu innych miastach drukarnie, zwłaszcza w Niemczech południowych.

Gutenberg zmarł w Moguncji w roku 1468. Wdzięczni obywatele wystawili mu w roku 1840 wspaniały pomnik z brązu.

Wynalazek druku wywarł olbrzymi wpływ na życie ludzi i przyczynił się do zapoczątkowania nowej ery. Drukowane książki były bowiem już o wiele tańsze i prawie każdy mógł je kupować, a oświata zaczęła coraz łatwiej przenikać pomiędzy ludzi mniej zamożnych.

Skorzystała na tem i Polska. Za panowania Kazimierza Jagiellończyka przybyli do Krakowa pierwsi drukarze (1465), co wpłynęło korzystnie na rozwój naszego piśmiennictwa.

Zdjęcie miniatury na usługach bibliotek.

W bieżącym roku, właśnie w 500 rocznicę epokowego wynalazku Gutenberga, inżynier mogunccki dr Józef Goebel dokonał niezmiernie ciekawego odkrycia, któ-

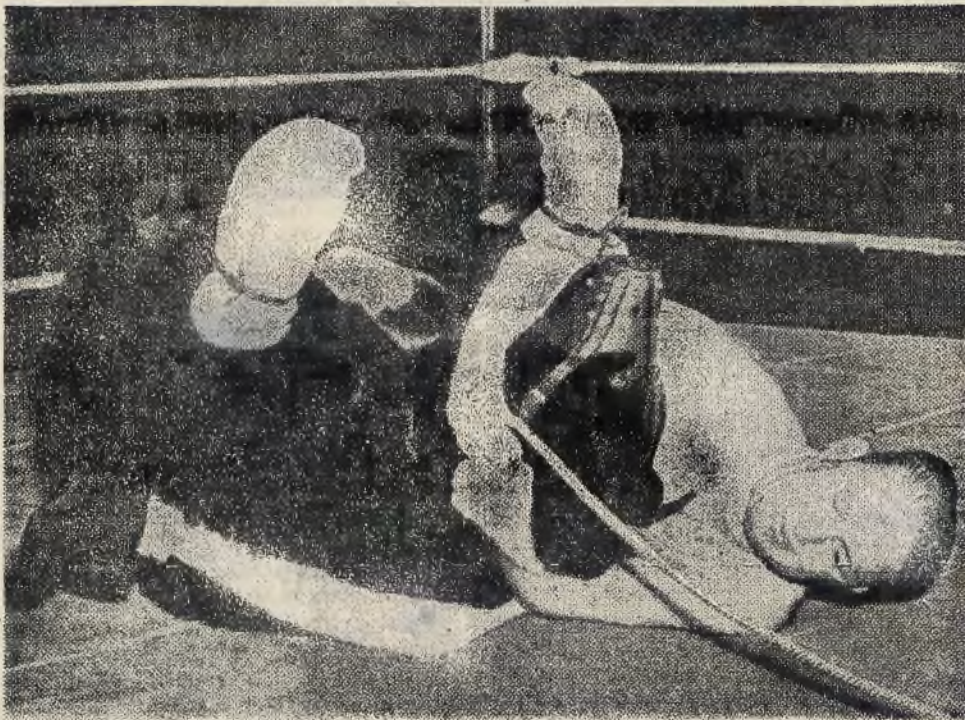
re pozwoli na prostsze i tańsze sporządzanie książek. Pomysł inżyniera polega na tem, że będzie można obrazy i pismo odbijać bez pomocy maszyn drukarskich. Po długich próbach skonstruował dr Goebel przyrząd do zdjęć, przy pomocy którego można odbić sto stron normalnego formatu książkowego w ciągu 15 minut. Zdjęcia są dokonywane szeregowo na blonach płaskich, formatu 9x12. Dla porównania ustalono podziałkę 1:20. Już rozpoczęto seryjną budowę specjalnych stołów do czytania, które umożliwią odczytywanie w ten sposób sporządzonych książek, nut, rękopisów i obrazów w naturalnych barwach.

Znaczenie tego wynalazku jest ogromne tak pod względem kulturalnym, jak i kulturalno-politycznym. Badacze będą mogli w ten sposób mieć do dyspozycji w swych pracowniach odbitki kosztownych rękopisów i druków.

Dla bibliotek i archiwów, które dotychczas walczyły ze stale wzrastającym brakiem miejsca, wynalazek inżyniera Goebela przedstawia olbrzymie udogodnienie, gdyż będzie można przechowywać odbitki wielu książek, a zwłaszcza dzienników, na stosunkowo małej przestrzeni. Oczywiście, że fotografia miniaturowa (mikrokopja) nie ma na celu zupełnego wyeliminowania książki.

Przedsiębiorstwo, jakie powstało w Moguncji dla eksploatacji powyższego wynalazku, już wypuściło na rynek księgarską pierwszą rzecz w ten sposób sporządzoną, a mianowicie „Mowę Peryklesa nad poległymi”.

Zapasy z niedźwiedziem.

Amerykański zapaśnik Roy Welsch nie był zadowolony ze swych przeciwników, obec tego spróbowal on swych sił w walce z kłbrych żaden nie mógł mu sprostać. W z niedźwiedziem. Na wszelki jednak wypadek niedźwiedziowi nalożono potężny kaganiec a lapy owinięto mu pewnego rodzaju rekawicami, aby nie mógł skorzystać ze swych pazurów. Mimo pozorów sensacji występ Welscha nie wywołał jednak wrażenia wśród publiczności amerykańskiej, która tylko w bardzo nielicznej liczbie przybyła na to nieciekawe widowisko. Fragment walki Welscha z niedźwiedziem widzimy na naszym zdjęciu.

Spotkanie niemieckich łodzi podwodnych.

Wracająca z wyprawy dalekomorskiej niemiecka łódź podwodna wymienia sygnały pozdrowienia z drugą łodzią, która opuszcza port, udając się na pole walk morskich.

Pierwszy kozioł.

— Pan strzela? Zamyśliłem się. Kiedy strzelało się na froncie. Później — wróble z floweru. Ponieważ jestem człowiekiem uczciwym, więc odpowiadam ściśle:

— Hm... niegdyś, owszem...

— Wiedziałem! Musi pan strzelać! Taka przyzwyczajona rodzina... Jedziemy na kozły.

Co miałem robić? Wyprowadzać go z błędu, iż mimo, że pochodzę z „takiej porządnej...”? Nie! Pojechaliśmy.

Ponieważ prawie była ruja, czyli kres go-dowy koźla, postanowiliśmy zapolować z wabikiem.

Wabiliśmy, lub ściślej, wabił Iwan, potomek osaczników. A ja — niszczyłem piękne, pożyczone buty z żółtej skóry, zapadając pokolana w bagno i wściekle boje tocząc z komarami, gżami i sławną, kresową muszką. Drapałem się, jak nigdy dotychczas w życiu, co chwila, kiedy najpierw beknęło coś w gąszczu wściekle, a później, z niemierną złością wrzasnął wabiący:

— Panok, tak koziołek pod samym nosem, a panok papierosa zapala?! O, koziołko oczy słabe, ale za to słuch nie daj Boh, jak usłyszał, że zapalka trzasnęła... Tfu, ty czort!

— Komary — usprawiedliwiam się żałośnie.

— Ta cóż komary? Stworzonka małeńkie. I owe żółte muszki... A tu takiego koźla wypuszczać dla jednej muszki...?

Dość, że po 6 godzinach włóczenia się, po uroczyskach, kładkach, giboczących się pod stopami, jak pokład tonącego okrętu, skakaniu po kępach, zgryzieniu przez gzy i muchy na jeden wielki bombel, dotarłem na necleg do chałupy, gdzie miał mnie oczekiwać towarzysz myśliwskiej wyprawy. Na szczęście i on nie ubił nic, więc było lżej. Choć w nocy na dobitkę pchły zęcały się nad nami, pchły kresowe, bujne, wielkie, jak konie i nieuchwytnie, niczem gazela na afrykańskim stepie... Nazajutrz skoro świt, umykaliśmy co sił... w szkapie, która wlokła się nogą za nogą. Postanowiliśmy zapolować na sąsiednim terenie.

Urządzono nagonkę. Postawiono mnie gdzieś pod krzakiem. Pierwszy miot! Nic!

— Czemu pan nie strzelał, przecież szło coś na pana najwyraźniej?

Może i szło rzeczywiście, ale — już się nauczyłem replikować po myśliwsku:

— Tak, ale koza, nie kozioł!

Czuje, że szacunek dla mnie rośnie, jak na drożdżach. Sarnę zabić, byłaby okropność, kompromitacja myśliwska nie do przebaczenia. Na nieszczęście i najniepotrzebniej w świecie swoje dwa grosze pakuje Iwan:

— A czy samica ma różki, bo zdaje się, że...

Po kilku minutach — drugi miot. Stercę pod jałowcem i wytrzeszczam oczy. Sunie coś między liśćmi brązowego. Przystaje i znów. Wlepiam ślepią i — szukam rogów. Jako żywo — są! Sztucer drży mi w łapie. Myśli galopują piorunem: — „Strzelaj, psia krew! A jeśli nie trafię?... Mają się ze mnie śmiać, gdy kozioł jest zaledwie o 30 kroków... I kołuje się coś w trawie Porywa się jeszcze na przednie nogi. lecz po chwili leży...

— Jest, jest — krzyczą nadbiegający ludzie, — ach jaki koziołek drze się Iwan — szóstak, oznajmiają towarzysze — dobry strzał!

